

Rozhovory o živote 10
Michail Veličko
kandidát ekonomických vied.

Video s českými titulkami: [TU](#)

OBSAH: Falzifikácia dejín | Úloha matric v dejinách | Viditeľné a skryté štruktúry moci | Pohľad skrze mytológiu | **6. priorít — Zovšeobecnených Prostriedkov Riadenia**

MV: Všetko to predchádzajúce, čo sa týkalo psychológie osobnosti, psychológie spoločnosti a DVTR, bolo z pohľadu videnia a chápania sveta nevyhnutným základom k tomu, aby sme sa na dejiny (*ako na vedu a globálny dejinný proces*) pozreli trochu z iných pozícií, než sú tie, aké nám ponúkala škola. Ak sa pozrieme na život akejkoľvek spoločnosti z pozície DVTR, tak každá spoločnosť sa samoriadi a je zároveň v interakcii s ostatnými spoločnosťami — nositeľkami iných kultúr. A tiež je vo vzájomnej interakcii s prírodným prostredím.

Z pohľadu teórie riadenia nás teda zaujíma:

- ako sa v každej takejto spoločnosti realizuje *plná funkcia riadenia*,
- alebo naopak, prečo v niektorých spoločnostiach *plná funkcia riadenia* nemôže byť realizovaná. Čo zákonite vedie k tomu, že tieto spoločnosti prežívajú problémy alebo sa dostávajú do závislosti na iných sociálnych systémoch.

[Falzifikácia dejín](#)

Ak sa vrátíme k histórii, tak história je v celej svojej plnosti množinou životopisov všetkých ľudí, ktorí kedy na zemi žili. Pochopiteľne, v takejto podobe históriu nedokáže vnímať nikto z nás, minimálne na tej úrovni rozvoja kultúry psychickej činnosti, ktorá sa prenáša z pokolenia na pokolenie.

Všetko ostatné, čo nám ponúka historická veda, je len výťahom z tejto celkovej zbierky životopisov ľudí, ktorí niekedy žili. Takže tu vzniká otázka:

- kedy môžeme takéto výťahy zo životopisov považovať za vedecky adekvátne,
- a v ktorých prípadoch ide len o diela s historickou tematikou, ktoré môžu byť zaujímavé v aspektoch určitých faktologických špecifik, či príťažlivosťou svojho deja. Ale nedajú sa brať ako vedecky podložený opis udalostí, ktoré sa odohrali v historickej minulosti.

Pritom na rozdiel od všetkých ostatných vied, dejiny sú charakteristické práve tým, že skúmajú niečo, čo v aktuálnom okamžiku už neprebíha, čo v prítomnosti neexistuje.

Čo sa táka biológia a fyziky, tak tam, ak má niekto pochybnosti napríklad ohľadom experimentu Michelsona-Morleyho na tému *viator éteru*, nič mu nebráni si ho zopakovať v súčasných podmienkach, pomocou modernej technologickej základne. Potom môže buď potvrdiť správnosť experimentu z 20. storočia, alebo povedať, že vtedy sa síce o niečo pokúšali, no zmýlili sa v interpretácii, pretože nezobrali do úvahy to a to.

Avšak s dejinami to vyzerá tak, že ak niekto opísal udalosti, ktoré sa odohrali pred stáročiami a považoval za vhodné nezmieniť sa o všetkých dôležitých faktoch z tej doby, iba výberovo predniesť niektoré z nich (*aby lepšie vykreslil sám seba, alebo zákazníka takejto verzie dejín*), ocitáme sa v situácii, keď je dosť ťažké vyvrátiť skutočnosť, že ide o falzifikáciu dejín. V čase prestavby bol v denníku Smena (*v tom čase šlo o Leningradské mládežnícke noviny*) publikovaný článok, v ktorom bol Stalin kritizovaný za to, že historikom vyčítal, že študujú dejiny na základe dokumentov namiesto toho, aby sa obracali na priamych účastníkov a svedkov daných udalostí a zahrnuli to do údajov, na ktorých je ďalej budovaná historická veda ako „*Spomienky súčasných*“.

Autor článku vyjadroval svoju krajinú nespokojnosť s takýmto tmárskym Stalinovým prístupom k otázke ignorovania historických dokumentov. **Realita však dokazuje, že historické dokumenty sa cieľavedome falšujú už počas príslušnej epochy.** *Okrem toho v historických dokumentoch sa odráža aj subjektívne vnímanie udalostí samotnými autormi, ktoré zďaleka nie vždy zodpovedá objektívnemu obrazu sveta a priebehu dejinného procesu.* Vďaka tomu sa niektoré fakty do dokumentov nedostanú a iné (v *mnohých prípadoch*), ktoré sa ani nestali, sa stávajú dedičstvom histórie, zaradené medzi reálne udalosti, pretože akosi sa ocitli v dokumentoch.

Dokonca, aj keď si zoberieme archeológiu, ponúkajúcu určitý faktologický základ, tak aj k nej vzniká nemálo námietok. Pretože to čo sa našlo, je síce nájdené, ale ako sa to potom ďalej interpretuje, je už druhá vec. Ešte si pamätám vtip zo sovietskych čias, keď „rádio Jerevan“ oznámilo, že pri vykopávkach v Jerevane bol objavený drôt, čo svedčí o tom, že starovekí Arméni poznali telegraf. „Rádio Tbilisi“ na oplátku kontrovalo, že pri vykopávkach v Tbilisi sa žiadny drôt nenašiel, čo svedčí o tom, že starovekí Gruzínci používali bezdrôtový telegraf.

Otázka interpretácie faktov je veľmi zložitým problémom. Pokiaľ je reč o samotnej historickej vede, tak existujú rôzne školy. Každá z týchto škôl je charakteristická nejakou predpojatosťou. A ak sa potom objaví nejaká informácia o skutočnostiach alebo nálezoch, ktoré nezapadajú do ich koncepcie dejín (*tak ako ich interpretuje daná historická škola*), je pre ňu tým najjednoduchším spôsobom — vyrábať svojim oponentom obštrukcie: obviňovať ich z robenia pseudovedy a že tie nové fakty sú buď sfalšované, alebo nesprávne interpretované. A pokiaľ z nejakých dôvodov nie je záujem vyvolávať škandál, potom najľahšie je takéto fakty nezverejniť.

Preto realita je taká, že žijeme v podmienkach historického mýtu, ktorý sme zdedili z minulosti a ktorý vnímame ako skutočné dejiny opísané v rôznych dokumentoch, alebo dielach historikov, ktorí mali prístup k archívu, k archeológii. A tak tu teda máme to, čo máme. Avšak na to, aby sme rozborili akúkoľvek koncepciu, či už v histórii, alebo v inej aplikovanej vede, nám postačí iba jeden fakt, ktorý do tej koncepcie nezapadá. A naša realita je taká, že nahromadili sme veľké množstvo faktov, ktoré nezapadajú do tej koncepcie histórie, ktorú poznáme zo školských čias.

Tú veľmi stručne možno vyložiť takto:

- Najprv tu bola biosféra, v ktorej neexistoval človek.
- Potom sa niektorý z našich opičích predkov stal človekom a začala sa vyvíjať ľudská kultúra.
- Asi pred 5000 rokmi sa objavili prvé civilizácie.
- Potom vzniklo písomníctvo a od doby jeho vzniku je nám známe viac menej všetko, od staroveku až po súčasnosť.

Avšak jeden z geológov si prezrel Sfingu a vyhlásil, že jej základy sú poškodené vodnou eróziou. Pričom aby mohla podobná erózia vzniknúť, Sfinga musela byť zalievaná dažďami mnoho stáročí.

Auditórium: Iba upresním: hovoríte o Veľkej sfinge v Gíze?

MV: Áno o Veľkej sfinge, ktorá stojí vedľa Cheopsovej pyramídy. Ak budeme hovoriť o živote našej civilizácie, tak po väčšiu časť dejín, ktorú si pamätáme, bola Sfinga zasypaná až

po uši pieskom. Okrem toho Egypt sa nachádza na jednom z najsuchších miest planéty, kde je veľký problém vysvetliť, prečo sú základy Sfingy poškodené vodnou eróziou.

Okrem toho niektoré zdroje poukazujú na to, že obelisky na námestiach egyptských miest boli zároveň využívané aj ako slnečné hodiny. Na námestiach boli značky zodpovedajúce meraniu času. Stupnica tých hodín je dnes taká, že doba trvania denných (ranných a večerných) hodín, je odlišná. Ak by sme ale Egypt premiestnili z miesta kde sa teraz nachádza južnejšie o 15 stupňov, tak stupnica slnečných hodín by zodpovedala a Egypt by sa ocitol v pásme, kde sú dažde bežné. Pokiaľ sa tam teda nachádzal v priebehu dlhého obdobia, tak by boli vysvetliteľné aj tie stopy erózie.

Potom, keď sa objavil internet a bežne dostupnými sa stali nielen texty z knižníc, ku ktorým sa nie každý mohol dostať, ale aj materiály, ktoré na ňom zverejňuje hocikto, koho niečo zaujíma, tak vznikol obrovský súbor informácií, ktoré nezapadajú do klasickej verzie histórie.

— Trebárs pyramídy v Bosne, ktoré sú pokryté takou vrstvou pôdy, že jej tvorba by si vyžadovala od 10 do 12 tisíc rokov. A ďalšie veci.

— Alebo keď stanica Lunar Orbiter zaslala snímku povrchu Mesiaca, na ktorom sú vidieť akési vysoké špicaté predmety vrhajúce dlhé tieň, ktoré sú rozmiestnené zrkadlovo voči rozmiestneniu pyramíd v komplexe Gízy.

— A mnohé ďalšie fakty, ktoré vyplávali na povrch. Tie dokazujú, že ten historický mýtus, ktorý sme sa všetci v škole učili, je veľmi vzdialený realite.

Ak by sme teda hovorili o tom, čo sa reálne dialo, tak v hrubých rysoch by to vyzeralo asi takto:

Približne *pred 13 tisíc rokmi došlo ku globálnej geofyzikálnej katastrofe*. Čo ju spôsobilo, to je už druhá otázka. V jej dôsledku však došlo k posunu zemskej osi, takže trópy sa už nenachádzali v tropickom pásme. U nás v Jakutsku sa vytvoril večný ľad s mamutmi, ktoré zahynuli a boli zmrazené behom niekoľkých hodín, maximálne desiatok hodín. Následky tejto globálnej katastrofy je možné pozorovať po celom svete.

Po tejto katastrofe sa začala história súčasnej civilizácie. Najprv ale predhistória — doba kamenná. Potom sa naozaj vyvinuli prvé regionálne civilizácie. Ak sa budeme baviť o tom, ako vznikali, tak mýty v rôznych regiónoch našej planéty rozprávajú o tom, že bohovia buď vystúpili z mora, alebo prileteli a naučili ľudí remeslám, zorganizovali štáty, vydali zákony. Potom nasledoval rozvoj civilizácií. Ďalej sa regionálne civilizácie začali navzájom približovať a začalo medzi nimi dochádzať k vojnám. A následne sme dospeli k životu, aký dnes poznáme. A teraz sa poďme ešte raz pozrieť na to, ako je reálne usporiadaná spoločnosť, a ako jej dejiny opisuje historická veda.

Ako môže byť opísaná dynamika spoločnosti?

Ak sa zamyslíme nad tým, ako môže byť opísaná, tak to vyzerá tak, že história a sociológia sú tiež exaktnými vedami, ibaže trochu v inom zmysle, než ako sú všeobecne chápané. Sú exaktné v zmysle aritmetiky. Môžete počítať s presnosťou na tri desatinné miesta a inokedy môžete počítať s presnosťou na pätnásť desatinných miest. V závislosti od toho s akou presnosťou rátate, existujú úlohy, ktoré takéto výpočty pripúšťajú a pre iné úlohy je zasa pätnásť desatinných miest málo a je treba presnosť ešte zvýšiť, aby vaše výpočty zodpovedali skutočnosti.

Vo vzťahu k dejinám to teda znamená, že je potrebné zdefinovať určitý súbor popisných kategórií, a presne podľa nich viesť opis historických procesov jak v globálnom meradle, tak aj v regionálnych funkčných historických procesoch. Čo dostaneme na výstupe?

Na výstupe dostaneme to, že **historický proces budeme môcť opísať s presnosťou: na vodcu a anonymný dav**¹. Ak sa pozrieme na vzťah väčšiny ľudí k aktuálnej politike a historickým udalostiam, tak pre nich je takáto úroveň popisu prijateľná. Pozrite sa na ich vzťah k histórii: všetky námietky sú adresované voči hlavám štátov osobne — voči Stalinovi, Chruščovovi, Brežnevovi, Gorbačovovi, Jeľcinovi, Putinovi. Ako by každý z nich mal schopnosti *starčeka Chottabyča* (*džin z rozprávky Lazara Lagina*) alebo *zlatej rybky*, ale boli leniví ich použiť a nevyužívali celé spektrum svojich možností na riešenie problémov, uspokojovanie životných potrieb a zveľaďovanie bohatstva tých, ktorí vznášajú námietky voči ich činnosti na poste hláv štátov.

Presnejšia varianta: áno, skutočne existuje hlava, na ktorej spočíva riadenie. V určitom zmysle, je pri riadení v medziach spoločnosti ako celku — *hlavou riadiacej hierarchie*. Avšak okrem neho sú tam ešte aj jeho stúpenci (*jeho tím*). Takže dejiny môžu byť opísané s presnosťou: **na vodcu, jeho najbližších stúpencov a opäť anonymný dav**².

Ďalej, ak sa v tom začneme vrtáť, tak zistíme, že skupiny stúpencov (*pracovný tím*) nie sú rovnorodé:

- Sú takí, čo naozaj pracujú pod vedením vodcu.
- Sú takí, čo sa k nemu len votreli a pracujú na vlastné záujmy, pričom nevystrekujú nos a nemajú ani vyššie ambície.
- Sú takí, ktorí by sa sami radi stali vodcami za priaznivých okolností.
- Podaktorí zasa pracujú na tom, aby takéto priaznivé okolnosti vznikli.

Vo výsledku vznikajú také javy, ako sú politické mafie napojené na skupiny pohybujúce sa v blízkosti vodcu. Tieto politické mafie v novodobej histórii získavajú právne formy v podobe politických strán. Takže ak budem brať do úvahy aj tieto **mafie a politické strany**, potom je to *d'alšia kategória*, ktorá sa zúčastňuje historického procesu.

Ďalej: Vo vnútri politických strán, ako vieme, všetci členovia neplnia rovnakú funkciu:

- Sú tam **mozgové trasty**, ktoré formujú politiku strany, jej postoje k aktuálnym udalostiam, formujú budúce ciele.
- A sú tam takí, ktorí sú len prívržencami strany. Pracujú ako jej aktivisti alebo miestni organizátori, zberači informácií alebo nejaká jej ďalšia funkčne špecializovaná periféria.

Ďalej: ak prejdeme ku globálnemu pohľadu na vec, tak objavíme aj nejaké **medzinárodné strany**, ktorých periféria je rozložená v jednom štáte a ich mozgové trasty sú v inom štáte a v mnohých prípadoch aj celkovo nesú nadnárodný charakter. **Kvalita popisu historického procesu je teda určovaná tým, aké popisné kategórie do tohto procesu vstupujú.**

Ďalej tu máme ešte jeden zaujímavý okamih: keď sme si teda určili popisné kategórie, ktoré charakterizujú spoločnosť, môžeme vyčleniť aj nejaké kľúčové prevratné udalosti, ako napríklad smrť cára, zmena hlavy štátu, vojna a pod. Všetko je to možné určitým formálnym spôsobom opísať a vytvoriť tak určitý matematický model dejín, ktorý nám môže niečo ukázať. V podstate týmto spôsobom postupovali **Fomenko a Nosovskij**. Štatistická analýza modelu historického procesu vytvorená na konečnom súbore popisných kategórií ukázala, že

¹ **Vodca** a dav – prvá popisná kategória. – pozn. prekl.

² **Vodca, stúpenci** a dav. Stúpenci – ďalšia popisná kategória – pozn. prekl.

z ich hľadiska hodnoverné dejiny začínajú niekedy až v 11. storočí. Všetko čo nám je predkladané ako staršie dejiny, sú prepísané dejiny jedenásteho storočia a novšej doby, ktoré sú iba situované do iných miest, a historické osobnosti, ktoré žili od jedenásteho storočia vyššie, tam figurujú pod inými menami a v iných historických dekoráciách.

Takáto interpretácia globálneho historického procesu si našla svojich prívržencov, pričom samotní prívrženci tejto verzie kategoricky trvajú na tom, že k žiadnej organizovanej falzifikácii dejín nedochádzalo, a sami sú schopní pritom odkazovať sa na sfalšované dokumenty ako napríklad „Radziwillský letopis“ a ďalšie. No akosi sa z týchto pozorovaní vytráca ten fakt, že i keď vraj k žiadnemu organizovanému falšovaniu dejín nedochádzalo, tak tieto falzifikačné tendencie majú v skutočnosti určitý cieľavedomý charakter. Vo výsledku tejto akoby „neorganizovanej“ falzifikácie nedochádza k utajovaniu celej historickej minulosti. *Utajované sú len určité témy.*

Úloha matríc v dejinách

A ako som už hovoril, na rozbitie akejkolvek teórie, stačí iba jeden fakt, ktorý do nej nezapadá. Existuje taký román „Márnosť“, Morgan Robertson ho napísal 14 rokov pred haváriou Titanicu. Môžete na internete nájsť jeho ruský preklad. Musím povedať, že sa jedná o celkom nudné čítanie. Baviť vás to nebude, ale tá havária Titaniku opísaná 14 rokov pred reálnou skutočnosťou sa z toho rozpoznať dá.

*A **Prorocká** nespádajú do súboru kategórií, na ktorých je model Fomenka a Nosovského vybudovaný. Ak si predstavíme, že nejaký budúci historik bude analyzovať materiály súvisiace so začiatkom 20. storočia a narazí na prípad Titaniku, tak musí nutne urobiť záver, že rok vydania Robertsonovho románu 1898 nie je správny, že nemohol byť napísaný pred rokom 1912 na motívy reálnej udalosti.*

Ak máme predstavu o matriciach (ako komponentoch trojjednoty matérie, informácie, miery) a priznáme, že etika presahuje hranice ľudskej spoločnosti, v dôsledku čoho ľudstvo rieši — *metódou postupného približovania sa* — stále jedny a tie isté mravné a etické úlohy, v priebehu trvania mnohých storočí, tak možno prísť k myšlienke, že práve teraz žijeme v podmienkach **interferencie dvoch matríc**. Mám na mysli nás, Rusko.

— Je to matrica obdobia zmätkov (Smuta) z prelomu 16. a 17. storočia,

— a matrica obdobia zmätkov okolo roku 1917.

Ako sa to prejavuje? Poďte sa pozrieť na osobnosti tej doby: **Boris Fiodorovič Godunov** sa narodil v roku 52 (1552) aj **Vladimir Vladimirovič Putin** sa narodil v roku 52 (1952). Obaja začali svoju kariéru v štátnej bezpečnosti svojej doby. Ani jeden z nich sa nepošpinili represiami. Oboch zasypali obvineniami zo skutkov, ktoré buď neboli dokázané alebo s ktorými očividne nemajú nič spoločné. Napríklad, že Boris nechal podrezať cároviča v Ugliči. Kde sa v tom čase nachádzal Boris? A ako mohol riadiť túto intrigu pri komunikačných prostriedkoch, ktoré vtedy jestvovali? Kde teda Boris bol? V tom čase velil pri obliehaní Narvy. A Narva to je Estónsko. Vtedy to bolo pohraničie. A dnes sa nachádza v Estónsku. A kde je Uglič? Aké teda boli komunikačné možnosti, aby túto intrigu mohol riadiť?

Ďalej: je očividné, že dejiny nepísal Boris Godunov ani jeho prívrženci. Ak sa pozrieme na dejiny tej doby, tak to vyzerá tak, že Ivan Hrozný bol z pohľadu Rjurikovcov nelegitímny, pretože cirkev bola proti sobášu jeho otca s Jelenou Glinskou, ktorá mala navyše medzi svojimi predkami práve toho Mamaja, ktorý na Kulikovom poli utrpel tak katastrofálnu porážku.

Auditórium: Čo je tiež veľkou otázkou.

MV: Bol ste niekedy na Kulikovom poli?

Auditórium: Podľa toho, čo píšu Fomenko a Nosovskij sa tam nič zvláštne nenašlo.

MV: Takže ja som na Kulikovom poli bol a môžem teda hovoriť na základe dojmov, ktoré som si odtiaľ odniesol a nie na základe nejakého textu. Takých typov krajiny ako je Kulikovo pole je v (centrálnej) Rusku v každej oblasti minimálne desať alebo aj sto. Pokiaľ však budeme hovoriť o dojme z toho miesta, tak ten pocit triumfu tam dodnes visí vo vzduchu.

Začneme tým, že najbližšou dedinou je Monastyrščino (Tulská oblasť). Podľa oficiálnej historickej verzie boli v Monastyrščino masové hroby tých, ktorí v bitke na Kulikovom poli padli. Podľa slov miestnych obyvateľov je celkom bežné, že ak kopú pivnicu alebo studňu, tak nachádzajú ľudské pozostatky so stopami sečných rán, pričom vo veľkom. Pokiaľ si Fomenko a Nosovskij myslí, že Kulikovská bitka sa odohrala v Moskve na Kuličkach, napadá mi otázka: „*Tak nám teda páni povedzte, čo sa odohralo na Kulikovom poli v Tulskej oblasti?*“. Pretože preukázanie platnosti priameho tvrdenia nie je preukázaním platnosti opačného. Opačné tvrdenie musí byť preukázané samostatne. Preto áno, ak ste takí pašáci a odhalili ste tak grandióznu vec, ako že nejaká bitka na Kuličkach v Moskve bola z vášho pohľadu bitkou na Kulikovom poli, tak čo sa potom stalo tam? Ak toto neobjasníte, tak je otázka dôveryhodnosti vašej verzie pasé.

Takže poďme ďalej: Obaja (ako Putin, tak aj Boris Fjodorovič) fakticky začali riadiť štát, popri inom formálne vládnucim mocnáromi.

— Boris Fjodorovič pri Fjodorovi I. Ivanovičovi podľa oficiálnej verzie a podľa neoficiálnej verzie bol Boris Fjodorovič synom Fjodora I. Ivanoviča.

— Vladimír Vladimirovič sa stal premiérom pri prezidentovi Jeľcinovi.

— Ďalej, Boris Fjodorovič Godunov zomrel 23. apríla.

— a Boris Nikolajevič Jeľcin tiež zomrel 23. apríla.

Čím sú matrice charakteristické? Funkciami!

V rôznych variáciách môžu byť funkcie rozložené na viacero osôb.

— Dcéra Borisa Fjodoroviča Godunova sa volala — Xénia

— Krstná dcéra Vladimíra Vladimiroviča Putina je — Xénia Sobčak.

— No a o tom, že Dmitrij Anatoljevič (Medvedev) má niektoré črty tváre podobné s Nikolajom Alexandrovičom Romanovom, posledným cárom, sme tiež hovorili neraz.

Realita je teda taká, že Rusko dnes žije v interferenciách dvoch matric a rieši tie mravné a etické úlohy, ktoré neboli správne vyriešené počas týchto dvoch období Zmätkov (Smut) na prelome 16. a 17. storočia a na prelome 19. a 20. storočia .

Auditórium: Takže podľa vašich slov, ak tomu dobre rozumiem: Štát podobne ako človek absolvuje nejaké úlohy. Pokiaľ si štát, národ s týmito úlohami neporadí, tak sa po nejakej dobe znova opakujú.

MV: Áno, zopakujú sa.

Takže ak sa na dejiny pozrieme z pozície toho, že:

— všetky udalosti prebiehajú nie vo vzduchoprázdne, ale v matici možných stavov,

— etika nie je obmedzená hranicami ľudskej spoločnosti, ale tieto hranice presahuje,

— *rozvoj ľudstva je riešením určitých súborov mravno-etických úloh*, potom sa v modeli Fomenka a Nosovského objaví nie falzifikácia dejín (*spôsobom prepisovania udalostí z novšieho obdobia do starších období a miest*), ale ukáže sa nám iteratívny proces, čiže proces riešenia stále tých istých mravno-etických úloh metódou postupného približovania.

Rovnako, ako sa riešia mnohé úlohy pomocou číselných metód aplikovanej matematiky, pri projektovaní mnohých technických objektov. Napríklad: skôr ako sa začne so sériovou výrobou určitého objektu, stihne sa skonštruovať a vyrobiť množstvo prototypov, na ktorých je overená buď principiálna možnosť funkčnosti danej konštrukcie objektu, alebo sú odstraňované tie chyby, ktoré boli odhalené na predchádzajúcich prototypoch. Akonáhle objekt takto získa prijateľnú úroveň, môže byť uvedený do prevádzky. Takže otázka interpretácie dejín, zďaleka nie je tak jednoznačná, ani vo vzťahu k tomu, čo sa presne stalo.

Viditeľné a skryté štruktúry moci

Ak je spoločnosť nejakým spôsobom riadená a realizuje sa postupnosť etáp *plnej funkcie riadenia*, tak vzniká otázka: „A ako sa realizuje?“. Rozvoj civilizácie v podstate znamená rozvoj špecializácie, odbornosti. Takže otázka sa týka osobitých, špecializovaných druhov moci, ktoré nesú túto *plnú funkciu riadenia*.

Pozrime sa na naše učebnice sociológie a politológie, čo nám navrhujú a ako: posledných asi 30 rokov nám všetci horliví politológovia dookola opakujú, že západný systém prerozdelenia moci, ktorý vychádza z tradícií starovekého Ríma, je ideálnym a najdokonalejším systémom organizácie spoločenského samoriadenia. Tento systém prerozdelenia moci má nasledujúce funkcie:

- **Zákonodarná moc** píše zákony;
- **Výkonná moc** riadi spoločnosť v súlade so zákonmi;
- **Súdna moc** bdie nad plnením zákonov a trestá ich nedodržiavanie.

Vzniká teda otázka: „Podľa čoho a ako sa píšú zákony?“ Najprimitívnejšia odpoveď na túto otázku je nasledovná: „*My všetci sme ľudia a všetci máme rovnaké potreby.*“

Harmonické vzájomné vzťahy v spoločnosti vedú k tomu, že vraj aj sociálne (a nielen fyziologické) potreby máme všetci približne rovnaké, preto je jasné, ako zákony vznikajú. Že vraj každý viac menej normálne uvažujúci človek, ktorý navyše získal vzdelanie v oblasti histórie, práva, ekonomiky a všetkého ostatného, dokáže formulovať zákon riešiaci tie či oné sociálne úlohy.

Ak je toto naozaj dokonalý systém riadenia, tak všetci, ktorí si to myslíte, odpovedzte na otázku: „*Odkiaľ sa teda vzala tá globálna biosféricko-ekologická kríza, ak je zákonodarstvo tak dokonalé a môže ho tvoriť akýkoľvek človek a tak ďalej?*“ Aký postoj teda máme zaujať k tým javom, ku ktorým dochádzalo v dejinách ruskej civilizácie? Pretože keď Lenin charakterizoval sovietskú vládu ako — vládu odlišujúcu sa od buržoáznej demokracie tým, že nesmie byť byrokratická; že sovietska vláda sama tvorí zákony a sama ich aj plní — bolo to odmietaním európskeho systému delenia moci.

Odkiaľ sa to všetko vzalo?

Pretože ak preskúmame celú túto vec v našich dejinách, tak to siaha ešte do čias pred krsténím Rusi. Lebo tá verzia dejín, podľa ktorej Vladimír pokrstil Rus, potom sa objavila cirkev a my sme sa pripojili k európskym „hodnotám“ a civilizácii (*dovtedy sme totiž boli divokými*

divochmi a vôbec sme nedokázali chápať zmysel života), tak táto verzia nie je potvrdená historickými faktami.

Po prvé: existuje tu to, čo v dejinách dostalo názov „**hadie valy**“. Je to systém opevnení s hĺbkou ešelonovej obrany na niektorých úsekoch až do dvesto kilometrov, s dĺžkou celého tohto systému valov, ktorý sa tiahne juhom Ukrajiny, viac než tisíc kilometrov. V podstate to kedysi oddeľovalo lesnú zónu od stepnej. V tradičnej chronológii je to datované do čias 10. až 11. storočia, avšak v tomto období prebiehali na Rusi medzi kniežatami bratovražedné boje. Ani jedno z týchto samostatných kniežatstiev nemalo dosť síl postaviť takýto systém. A všetky tie jednotlivé kniežatstvá spolu (*stále medzi sebou bojujúce*) sa len sotva mohli navzájom dohodnúť, aby celé desaťročia vkladali nemalé zdroje do stavby takéhoto opevňovacieho systému a jeho následnej prevádzky.

Ničmenej, *hadie valy* existujú. Jedným z možných vysvetlení je, že ich naši predkovia postavili v predkresťanských dobách, a že v tom čase bola Rus určitým spôsobom jednotná, hoci nebola riadená v podobe štátu, tak ako ho chápeme dnes. Keď sa pozrieme na fakty, ktoré sú známe z histórie, tak napríklad Novgorod si ešte dlhú dobu po prijatí kresťanstva pozýval kniežatá a ak s nimi nebol spokojný, tak ich vyháňal. Kedysi to bolo normou aj v ostatných miestach na Rusi. A v „*Slove o pluku Igorovom*“ je nasledovná veta: „*A povedal brat bratovi: to je moje a to je moje. A začali kniežatá o malom veľké hovoriť*“. V tejto vete sú kľúčovými slovami „*začali kniežatá*“. Takže autor „*Slova o pluku Igorovom*“ si buď pamätal tie časy, keď sa kniežatá ešte správali inak, alebo mal hodnoverné poznatky, že to kedysi bolo inak. Keď sa pozrieme na [byliny](#), tak v nich nemalú úlohu hrajú také osobnosti, ako „*potulní kalikovia / potulní speváci*“. Keď to porovnáme s plnou funkciou riadenia, tak aká bola ich funkcia?

Auditórium: Taká istá ako u nás masmédiá.

MV: Nie celkom taká istá, hoci médiá čiastočne plnia rovnakú funkciu. V skutočnosti bolo ich funkciou jednak hromadenie dôveryhodných informácií o tom, čo sa v lokalite deje a tiež vytýčenie úloh pre miestne obyvateľstvo v záujme celkového civilizačného rozvoja. Ak budeme hovoriť o tom, čo tu bolo v predkresťanských časoch, než sa civilizácia dostala do krízy svojho rozvoja, tak to vyzerá tak, že *plná funkcie riadenia* tu bola realizovaná nasledujúcim spôsobom: prostredníctvom žrecov. V ruskom jazyku slovo *žrečestvo* je *názvom sociálnej skupiny, ktorej sociálnou funkciou je životarečenie. To znamená objasnenie problémov a vyloženie ciest a spôsobov ich riešenia*. Čiže ide o riešenie otázok *1. etapy plnej funkcie riadenia*.

Žrečestvo — to je profesionálna riadiaca korporácia s voľným vstupom, do ktorej sa môže zapojiť každý, kto disponuje vedomosťami a praktickými návykmi, ktoré mu umožňujú plniť funkciu žreca. To znamená realizovať všetko, čo patrí k prvým etapám *plnej funkcie riadenia*: zisťovanie problémov, vytyčovanie cieľov s ohľadom na tieto problémy, formovanie koncepcie na vyriešenie týchto problémov a jej uvádzanie do života.

A ďalej, ako sme už hovorili, riadiace rozhodnutie môže byť vypracované buď jednou osobou, alebo kolegiálne. *Avšak, keď sa vec dostane do štádia realizácie, zodpovednosť za jej plnenie môže byť len individuálna, personálna*.

Potom to teda vyzeralo tak, že žrečestvo formovalo jednotnú koncepciu rozvoja civilizácie. Samotné kniežatá a bojari sa zodpovedali žrecom, a každý z nich bol v príslušnom regióne *osobne zodpovedným* koordinátorom verejnej činnosti ako celku.

Ďalej je tu ešte jedna zaujímavá vec: Lev Djakon, keď zvestoval o rokovaní Svjatoslava s Jánom I. Tzimiskesom, byzantským cisárom v roku 971, rozprával, že cisár prišiel k brehu Dunaja aj so svojím sprievodom, celý vyparadený, ako bolo zvykom pre označenie jeho sociálneho postavenia. K brehu Dunaja prirazila bárka a **Svjatoslav sedel za veslami ako obyčajný veslár a od ostatných sa líšil iba tým, že jeho oblečenie bolo novšie, no v princípe rovnaké, ako mali aj ostatní.**

Pre Byzantíncov bola takáto situácia nepochopiteľná. Aj pre väčšinu našich súčasníkov je nepochopiteľná, pretože otázka statusu a vecí, ktoré symbolizujú postavenie vo vnútri sociálnej hierarchie, je pre mnohých prioritou. Avšak Svjatoslav sám bol sotva nejakou výnimkou. Toto jeho stretnutie s Jánom I. Tzimiskesom je obyčajným svedectvom z neskoršej doby o tom, čo bolo na Rusi bežnou normou v danej dobe, ako aj v dobách skorších, keď bola ešte spoločnosť v mravno-etickom aspekte rovnorodou. A plnenie rôznych spoločensky dôležitých funkcií (*v spoločensky zjednotenej deľbe práce*) nebolo spojené s tým, že by tí, čo tieto funkcie vykonávali, boli v sociálnej hierarchii vnímaní ako vyššie stojaci ľudia. To znamená, že bez ohľadu na plnenie nejakej verejnej dôležitej činnosti, neexistovali v bežnom živote ani v zábave žiadne hranice medzi žrecom, kniežaťom a „obyčajným“ človekom. V mravno-etickom vzťahu šlo o jednotnú spoločnosť. Mravnosť žreca sa nelíšila od mravnosti kniežaťa a Bojara, alebo mravnosti tzv. „obyčajného“ človeka, aj keď v spoločensky zjednotenej deľbe práce vykonávali rôzne funkcie.

Podťe sa pozrieť, čo je za takýchto podmienok možné.

Z pohľadu ľubovoľného človeka musí byť za týchto okolností zaujímavé: či knieža organizoval riešenie nejakého problému podľa zákona, alebo jednoducho uplatnil svoj tvorivý potenciál, realizoval ho, a vďaka tomu bola úloha úspešne vyriešená? Veď je úplne jedno, či to prebehlo v súlade s platným zákonodarstvom, alebo napriek platnému zákonodarstvu, keď riešenie je realizované rýchlo a kvalitne.

Pokiaľ je však spoločnosť eticky aj mravne rôznorodá, rozdelená, čo potom? Potom vzniká potreba zákonodarstva, ktoré musí určovať práva a presne udržiavať vnútrosociálne, stavovské a iné hranice. Ak to tak je, potom v porušení zákona sa odzrkadľuje najmä porušenie určitých stavovských a kastových noriem etiky, stanovených zákonom. A pretože samotná podpora noriem špecifického sociálneho rozvrstvenia získava prednosť pred riešením problémov, začína tak epocha uprednostňovania zákona pred účelnosťou. Dôsledkom toho je, že spoločnosť začne plodiť zákony a zavládne **právny marazmus**. Musíte so mnou súhlasiť, že prejednávanie otázky „*nahého či polonahého Apolóna*“ na 100 rubľovej bankovke, ak každý poslanec iba na svoju osobnú spotrebu minie do 250 000 tisíc rubľov mesačne, je z hľadiska daňového poplatníka zbytočným mrhaním jeho peňazí, takže očividný nepomer. A takéto niečo je možné iba v prípadoch, keď spoločnosť nemá nad poslancami vôbec žiadnu kontrolu.

Pretože keby to fungovalo podľa etických noriem starovekej Rusi, tak ak by bola predložená na prejednávanie otázka obnaženého Apolóna na bankovke *ako celonárodný problém*, viedlo by to k tomu, že dotýčaný pán by bol následne zamestnaný niekde na užitočnejšom mieste a v riadiacej funkcii by sme ho už nevideli. Keď už sme sa ale dotkli problému s nahým Apolónom a ochranou mravnosti, mám ešte jednu otázku adresovanú priamo poslancom.

Čím sa líši erotika od pornografie?

Celé to prenasledovanie pornografie bez zodpovedania si tejto otázky je právne neopodstatnené. A to preto, lebo rovnaká činnosť môže byť za určitých okolností erotikou a za iných okolností môže byť tá istá činnosť pornografiou. Presná hranica, formálne právne

jednoznačne vymedzená, sa tu určiť nedá. V čom je rozdiel? Rozdiel je v tom, že *erotika* sa viaže iba k milovanej osobe opačného pohlavia. *A pornografia*, to je vyvolávanie pohlavných inštinktov v situáciách, keď sa neočakáva plnenie inštinktívne podmienených programov pohlavného správania. Preto z pohľadu spoločnosti, ktorá žije niekde v trópoch, nachádza sa na nízkom vývojovom stupni a všetci tam chodia nahí, — bude pornografiou, ak sa medzi nimi objaví niekto oblečený. Prečo? Pretože nahý vzhlád ľudí je tam bežný a k ničomu nevedie. Avšak oblečený človek tam musí svojím nezvyčajným zovňajškom vyvolávať myšlienky typu: „...čo má pod tým oblečením?“. A už to ide...

A v spoločnostiach, kde nie je prijateľné behať nahý, to funguje presne naopak. Nahý človek je tam vnímaný inak ako zvyčajne, a pre niektorých sa stáva aj objektom sexuálnych túžob. Čo je teda normou? *Norma je taká, že ak ľudstvo/spoločnosť dosiahne stav, keď nadobudnutie ľudského typu štruktúry psychiky začne byť od mladosti normou, tak svojvoľná realizácia inštinktívnych programov viac nebude možná, pretože to pri ľudskom type štruktúry psychiky nejde. Programy budú fungovať len vtedy, keď sa dvaja milujúci ľudia rozhodnú z lásky počať nový život.* A v ostatných situáciách? Je tu nahý človek, no a čo? Nebude závislosť ani podriadenosť inštinktom.

A ak nie je prítomný ľudský typ štruktúry psychiky, potom čo? Potom tam, kde je kultúra sexuálne vyzývavá, je rozšírený celý komplex gynekologických chorôb, vrátane mužskej prostaty, ktorých generátorom je sexuálna nespokojnosť, vyvolávaná sexuálne vyzývavou módou v podobe životnej normy. Takže psychosomatika funguje, avšak takýmto spôsobom.

To sme ale už odbočili od témy. Realita je teda taká, že spôsoby realizácie *plnej funkcie riadenia* na Rusi, v Ríme a jeho nástupcovi Európe, boli rozdielne, čo vyplývalo z rôznej mravnosti a etiky príznačnej pre spoločnosť. Ale spôsoby realizácie *plnej funkcie riadenia* sú spojené aj s každodennou efektivitou riadenia. Každodenná efektivita riadenia sa prejavuje v tom, že problémy zdedené z minulosti sú úspešne riešené (*sami sa stávajú minulosťou*) a nové problémy viac nie sú generované. Výsledkom je uvoľnenie tvorivého potenciálu spoločnosti, čo zároveň umožní riešiť také úlohy, ktoré by dnešným ľuďom neprišli ani na myseľ. Ide v perspektíve o vytvorenie kvalitatívne inej civilizácie vybudovanej na iných princípoch.

A ďalej: ako sa teda realizuje takáto *plná funkcia riadenia*? Vyzerá to tak, že ak je naozaj uplatňovaná, tak všetko čo spadá do kompetencie žrečstva, čo znamená: zisťovanie problémov, vytyčovanie cieľov vo vzťahu k nim, formovanie koncepcie riadenia vo vzťahu k riešeniu problémov a jej uvedenie do života, je výsadou špecifického druhu moci, ktorú možno nazvať *konceptuálnou mocou*. Termín **konceptuálna moc** možno chápať dvojakým spôsobom:

1. je to moc tých ľudí, ktorí sú schopní realizovať prvé etapy *plnej funkcie riadenia* — od zisťovania problémov do uvedenia koncepcie do života,
2. je to moc koncepcie nad životom spoločnosti.

A až potom začínajú funkcie *zákonodarnej moci*, ktorá zostavuje zákony v súlade s definovanou koncepciou. Ďalej potom pokračujú funkcie *výkonnej moci*, ktorá vykonáva riadenie podľa platnej právnej úpravy v súlade s definovanou koncepciou. A *súdno-policijná moc*, ktorá odhaľuje skutočnosti porušenia právnej úpravy a za toto porušenie trestá a neutralizuje previnilca. Na tejto etape sa ale už vo väčšine prípadov neskúma koncepčná podmienenosť právnej úpravy. Pokiaľ prebieha všetko podľa zákona, tak je všetko v poriadku.

A ak budeme hovoriť o zákonoch, tak čo je obsahom takej zbierky zákonov? Ak sa na zbierku zákonov pozrieme z pozície teórie riadenia, tak tam nájdeme právnu úpravu, ktorá

zabezpečuje normálne riadenie v súlade s danou koncepciou. Právnu úpravu, ktorá je orientovaná na riešenie konfliktov jednotlivých čiastkových riadení v medziach danej koncepcie.

Ďalej. V zbierke zákonov je aj množstvo hlúpych zákonov, ktoré možno charakterizovať ako právny šum. Existujú, no neplnia žiadne užitočné funkcie okrem tej, že sú zdrojom obživy právnikov, ktorí ich vykladajú vo vzťahu k životu (*pričom ale žiadne úlohy typu – štandardného riadenia a riešenia konfliktov – takéto zákony v živote neriešia*). Prispievajú k nejednoznačnému výkladu právnej úpravy a vďaka tomu generujú množstvo konfliktov riadenia, ktorých riešením sa živí spoločenstvo právnikov. Okrem toho existuje ešte jeden komponent, ktorý slúži na ochranu riadenia podľa danej koncepcie, pred preniknutím riadenia podľa cudzích koncepcií do danej spoločnosti.

Pokiaľ spoločnosť žije izolovane, tak spomenutý komponent je priamo spojený s koncepciou, nie je vidno a ani nepritahuje pozornosť. Akonáhle však dôjde k vzájomnej interakcii dvoch kultúrne odlišných spoločností, tak sa tento komponent v legislatíve môže prejavovať.

Vieme, že v Sovietskom Zväze existoval neslávne známy 58. paragraf, ktorý chránil socializmus v tej podobe, v akej existoval, pred pokusmi ho zvrhnúť. Bola to vďaka táma pre disidentov, ktorí o ňom mleli bez prestávky. Stalinskému režimu tento 58. paragraf vyčítali tiež. I keď občas naozaj dochádzalo k zneužívaniu tohto paragrafu.

Avšak v povojnových rokoch v západnom Nemecku platila celá hromada zákazov na profesie súvisiace s názorovými postojmi ľudí. Predstavitelia komunistickej strany tam nesmeli pracovať v štátnej službe, nesmeli pracovať na pošte, nesmeli sa stať učiteľmi v školách, a toto mala ako byť akože demokratická spoločnosť? Jednalo sa presne o to isté: bola to ochrana koncepcie kapitalizmu, pred jej podkopávaním prívržencami koncepcie komunizmu.

A čo teraz? Teraz sa črtá konflikt na tému úrokov z pôžičiek.

— Z hľadiska noriem islamskej kultúry je **úrok z pôžičky** druhom satanizmu.

— Naopak, z pohľadu západnej kultúry je úrokové kreditovanie životnou normou a je takmer považované za lokomotívu ekonomického rozvoja.

Takže zákonodarstvo moslimských štátov je orientované na to, že úrokové kreditovanie musí byť vylúčené, a že podobné pokusy musia byť nekompromisne a nemilosrdne potláčané. Legislatíva, produkovaná západnou civilizáciou je naopak zameraná na to, aby právne zabezpečila fungovanie požičiavania na úrok, a to aj za hranicami tradičnej západnej kultúry. Ak sa pozriete na realizáciu *plnej funkcie riadenia* s plným súborom špecifických druhov moci ako je *konceptuálna, zákonodarná, výkonná a súdno-policajná moc*, tak sa objavuje ešte jeden druh moci. Ak je spoločnosť zlá, objavuje sa ešte aj **ideologická moc**. Ideologická moc rieši úlohu: predkladať vedome nesprávnu koncepciu (*ktorú by spoločnosť odvrhla pokiaľ by ju uvidela v odhalenej podobe*), v úlohe koncepcie správnej, ktorá akože vyjadruje záujmy každého člena spoločnosti, ktorý dodržiava zákony a nemá sklon k antisociálnemu správaniu³. Ideologická moc úspešne rieši tieto úlohy po dobu mnohých rokov a storočí, meniac svoju tvár. Prečo? Pretože ak sa na dejiny nepozeralíme z pozície teórie riadenia, ale z toho primitívneho pohľadu, akože hlava štátu zosobňuje najvyššie riadenie v spoločnosti, tak o žiadnom riadení v globálnom historickom procese nemôže byť ani reči, pretože hlavy štátov sú smrteľné. Koalície viacerých štátov sú iba historickou epizódou a vôbec nie normou

³ Ide tu v podstate o zamaskovanie koncepcie (prioritných cieľov) do rôznych pozlátok, ľúbivých na pohľad aby zakryli škodlivé jadro. Pre jednu koncepciu môže byť vyrobených množstvo ideológií na oklamanie ľudí. Môžu sa zdať rozdielne, no určité ciele majú spoločné. Ideológie, podobne ako šaty možno meniť, no koncepcia, podobne ako samotný človek pod šatami zostáva nezmenená. – pozn. prekl.

fungovania globálneho sociálneho systému. Konflikty medzi koalíciami sú normou. A maximum, čo tu možno dosiahnuť, je pokúsiť sa vybudovať akýsi model globálneho historického procesu na základe aparátu teórie hier a posudzovať, ktoré koalície pri akej stratégii môžu vytrieskať nejakú výhru v interakcii s ostatnými.

Avšak pokiaľ sa pozriete na tie isté dejiny z pozície DVTR, tak uvidíte, že **kultúra je informačno-algoritmickým systémom**. A ak je kultúra informačno-algoritmickým systémom, tak vďaka nej je možné realizovať určité celkom konkrétne ciele a naopak blokovat' realizáciu nejakých iných celkom konkrétnych cieľov. Kultúra je variabilná a tak je tu samozrejme možnosť historicky vytvorené kultúry modifikovať takým spôsobom, aby boli orientované na dosiahnutie tých cieľov, ktoré im predtým boli cudzie.

Proces modifikácie kultúry sa z hľadiska DVTR dá realizovať **slabými manévrami**, ktoré zahŕňajú život mnohých pokolení. Z hľadiska tradičnej politológie ide o technológiu Okien Overtona, keď niečo čo je spoločensky neprijateľné možno doviest' až do stavu spoločenskej normy/ideálu, pomocou určitého počtu manipulácií. Kto má záujem, môže sa na internete pozrieť, čo znamená [Okno Overtona](#).

[Pohľad skrze mytológiu](#)

A ďalej, ak sa pozrieme na naše dejiny, tak to vyzerá tak, že globálny historický proces bol od začiatku riadený z vnútrosociálnej úrovne. Zostáva len otázkou, či chceme prejavy tohto riadenia vidieť.

Pod'ťe sa pozrieť na starogrécke mýty a pokúsiť sa ich porovnať s realitou.

V gréckych mýtoch:

— existujú bohovia s ľudskou podobou,

— a existujú ľudia, ktorí sú smrteľní.

Bohovia sú vnímaní ako nesmrteľní, avšak mýty zároveň informujú o vojnách medzi bohmi.

Auditórium: Nešlo len o vojny. Robili v podstate všetko ako ľudia: navzájom sa podrážali, podvádzali a všetko možné.

MV: Áno a teraz si pod'ťe predstaviť, že tieto mýty nie sú len výmyslom, ale rozprávaním o určitej historickej realite, ktorá sa kedysi dávno v minulosti odohrala. Ako sa to dá interpretovať?

Interpretovať to možno tak, že sa jednalo o dve rasy:

— Prvá rasa žila relatívne krátko.

— Druhá rasa žila niekoľkonásobne dlhšie a v priebehu jedného jej pokolenia sa vystriedalo veľa ľudských generácií.

Ako budú z pohľadu týchto krátko žijúcich ľudí vnímaní predstavitelia tej druhej rasy? Ako nesmrteľní bohovia. My žijeme, starneme, umierame, a oni v podobe ako ich videli naši dedovia, prichádzajú aj k nám a našim vnukom. A tak ďalej. Okrem toho my dokážeme to a to, a oni vedia čosi, čo my nedokážeme. Vďaka čomu? Aj vďaka tomu, že tá dlhšie žijúca rasa prevyšovala tú krátko žijúcu geneticky a biologicky. Pokiaľ ju teda prevyšovala, tak to, čo je dnes nazývané mágiou a radí sa medzi výmysly a rozprávky, mohlo byť len ďalšou úrovňou fyziky a plne v možnostiach tej kultúry, ktorú niesli takzvaní bohovia.

Realita bola však taká, že bohovia nesmrteľnými neboli a tiež starli. Takže aj výmenu dynastií (výmenu *panujúceho najvyššieho vládcu Kronosa za Dia*) sprevádzala určitá občianska vojna

v spoločenstve bohov. Do mýtov sa to potom premietlo ako **vojna Titanov** a Olympanov. Všetci ostatní boli iba pozorovateľmi a trávou na bojovom poli. To znamená, že mýty pripúšťajú aj takúto interpretáciu. Nemusí ísť len o výmysly ohľadom existencie nejakých subjektov na Zemi, ktorým Gréci vďaka svojej nevedomosti pripisovali nadprirodzené schopnosti a moc nad spoločnosťou.

Medzi biblickou a koranicou verziou potopy existuje rozdiel. Podľa koranickej verzie potopy viedla civilizácia pred potopou veľmi skazený spôsob života. A keď Noeho pokus priviesť ich k rozumu zlyhal, tak sa Noe obrátil k Bohu s modlitbou, že ide o civilizačnú slepú uličku z ktorej niet východiska a treba to skončiť. Potopa mala byť odpoveďou na jeho modlitbu, pretože sa ukázalo, že nie je schopný splniť určitú svoju osvetovú misiu, vďaka ktorej by tá staroveká civilizácia dokázala zmeniť smerovanie svojho civilizačného rozvoja a dosiahnuť nejakú novú úroveň kvality života bez globálnej katastrofy.

V biblickej verzii bol iniciátorom potopy priamo Najvyšší a žiadna osvetová misia sa nekonala. V jednej z minulých besied som spomínal, že podľa tradičného stanoviska vedy má človek viac rozvinutú **ľavú hemisféru**. A hovoril som tiež to, že takáto interpretácia faktu možno nie je celkom správna z toho dôvodu, že ľavá hemisféra nemusí byť viac rozvinutá, ale že tá pravá hemisféra môže byť potlačená (*jej vývoj môže byť blokovaný na určitej genetickej úrovni*). A že nie je vylúčená ani tá varianta, že je to výsledkom toho, že minulé civilizácie, v ktorej boli dve rasy (*rasa otrokov a rasa ich pánov*), bola taká, že v základe tohto potlačenia ležalo génové inžinierstvo, vďaka ktorému tak bola vypestovaná rasa otrokov s potlačenou pravou hemisférou, v dôsledku čoho sa ľahko stali biologicky závislými na vydávaní riadiacich príkazov slovne. Okrem toho, ak vykonáme analýzu štruktúry pamäte človeka, tak jeho pamäť nie je celistvá, pretože časť informácií je zapísaná na biologickom nosiči (*t.j. v samotnom organizme*) a časť informácií je nám z väčšej časti podvedome prístupná prostredníctvom egregorov. To znamená, že egregory disponujú určitou pamäťou. Otázkou zostáva len to, ako sú informácie v pamäti prerozdelené medzi osobnou pamäťou a pamäťou egregoriálnou.

Takéto protikladné varianty sú tu dve:

1. človek môže mať prístup ako k osobnostnej pamäti, tak aj rovnako sa v ľubovoľnom okamihu môže obrátiť k súborom egregoriálnej pamäti, ktoré ho z rôznych dôvodov začali zaujímať, teda k pamäti Noosféry.
2. a existuje ešte variant, keď osobnostná pamäť prakticky neexistuje a všetko informačné zabezpečenie správania je pamäťou Noosféry, pamäťou egregorov.

A globálna geofyzikálna katastrofa, to nie je len transformácia zemského povrchu, ale aj zmena celej poľovej štruktúry planéty, vrátane tých polí, na ktorých môže byť zapísaná egregoriálna pamäť. Ak teda globálna katastrofa zničila egregoriálnu pamäť prastarej kultúry, tak všetci naraz prakticky zdivočeli. Pokiaľ vezmeme do úvahy túto možnosť, potom začnú byť pochopiteľné mýty rôznych národov o tom, že bohovia prišli na Zem, vystúpili z mora, naučili zdivočených ľudí remeslám, civilizácií i všetkému ostatnému, a určitú dobu im sami vládli. Prečo? Pretože nadchádzajúca katastrofa bola sotva tajomstvom pre vládnuce špičky. Teraz sa (napríklad) čosi deje v Yellowstonskom parku. Sú tam uzavreté cesty, prístup do Yellowstonského parku, pretože sa tam taví asfalt. Takže vládnuce špičky môžu nejakým spôsobom reagovať a pripravovať sa na to, aby prežili katastrofu.

A ako sa možno pripravovať, ak to civilizácia umožňuje? Možno postaviť veľké lode, ktoré vyplávajú na oceán a tam sa vyhnú vlne cunami. Ak to umožňuje technológia, možno vyletieť

do vesmíru a vybudovať na Mesiaci základňu, ak Mesiac v tej dobe existoval. Alebo vytvoriť Mesiac, ak v tom čase neexistoval a technológie boli na vyššej úrovni, čo by im umožnilo vytvoriť objekt takých rozmerov. A potom, po ukončení katastrofy sa možno vrátiť späť a pozrieť sa, ako to tam vyzerá a začať s obnovou obvyklého spôsobu života. Okrem toho možno vytvoriť nejaké podzemné úkryty a umiestniť tam svojich kolegov v anabióze. To by potom vysvetľovalo mnohé z pohrebných rituálov, ktoré v mnohom imitujú konzerváciu organizmu v anabióze, aby niekedy v budúcnosti mohlo prísť ku vzkrieseniu. Prichádza to z eggregoriálnej pamäti. To znamená, že na úrovni jednotlivca to nedáva žiadny zmysel, ale program, ktorý odniekiaľ prišiel, pracuje v automatickom režime. A vďaka tomu, že je v eggregore zaangažovaných veľa ľudí, môžu byť staroveké pohrebné rituály určitou prípravou na to, aby sa nejakým spôsobom dala prežiť katastrofa.

Ďalej vzniká otázka: Existuje teda predpoklad, že tu žili dve rasy, a keď došlo ku katastrofe, tak zástupcovia jednej rasy prišli o svoju pamäť, zdivočeli a v ich informačno-algoritmickom programe správania nezostalo nič okrem inštinktov. A druhí, ktorí prežili katastrofu, sa potom vrátili a stali sa učiteľmi, aby obnovili civilizáciu od nuly. Aké stopy takéhoto deja potom môžeme nájsť v súčasnosti?

6. priorít — Zovšeobecnených Prostriedkov Riadenia

A ďalej, ak budeme hľadať stopy, tak je tiež nevyhnutné dať si odpoveď na nasledujúce otázky: „Ako sa môže prejavovať moc? To jest akými prostriedkami možno realizovať moc?“ A to nás zároveň privádza k predstave o šiestich úrovniach priorít (*zovšeobecnených prostriedkov riadenia*), ktoré pri použití vo vnútri jedného sociálneho systému slúžia ako prostriedky riadenia. A pokiaľ sú zamerané na použitie v inom systéme, tak môžu byť jednak prostriedkami podpory riadenia v ňom, ale aj zbraňou použitou proti nemu.

Vieme, že oponentov možno prinútiť k prijateľnému správaniu **hrubou vojenskou silou**. A aké sú ďalšie možnosti, ak z nejakých dôvodov nechceme použiť vojenskú silu, alebo protivník je silnejší? Potom jednoducho narušíme jeho **genetiku**⁴. Jedno, dve, tri pokolenia a protivník bude biologicky oslabený. Územie sa očistí samo. Alkohol, tabak – nech sa páči. Ak ľudia začnú piť viac ako je zdravé, tak stačia dve, tri pokolenia a územie sa vyprázdni. Stačí prísť a je to vaše.

Ak je reč o ruskom alkoholizme, tak tým, ktorí dúfajú že sa tento variant zrealizuje, by som odporúčal sa na to nespoliehať. Pretože štatistická krivka hustoty prerozdelenia množstva vypitého alkoholu v súčasnom Rusku nie je taká, aká sa obvykle predpokladá. Nie je to krivka s jedným oblúkom, kde na jednom konci je nula označujúca abstinentov a na druhom konci sú tí, ktorí okrem alkoholu pijú všetko, čo horí. Naša krivka má dva oblúky. Je tu určitá množina tých, ktorí nepijú vôbec a ďalej oblúk tých, ktorí pijú od takého množstva do takého. Takže v danom prípade priemer úplne neodráža realitu, pretože tu prebieha rozvrstvenie spoločnosti na tých, pre ktorých je triezvosť životnou normou a tých, ktorí si myslia, že si vypijú môžu. Je ale zaujímavé, že keď sa v jednom talk show preberal problém kultúrneho pitia, tak to viedlo k otázke: „*A prečo vlastne kultúrne piť?*“ Ved' ešte sa dá pochopiť, ak sa niekto spije do nemoty. Chce tak utiecť pred realitou. Ale načo piť kultúrne, keď to nevedie k

---

⁴ Presnejšie, pri 5. priorite nejde len o genetiku, ale všeobecne o zásah do zdravia človeka, jeho psychicko-fyzickej integrity. Teda patria tam aj rôzne lieky ktoré poškodzujú zdravie, patrí tam navádzanie ľudí na závislosti — drogy, tabak, alkohol, sexualizácia populácie, obžerstvo, ktoré nielenže majú negatívny vplyv na zdravie v rôznej miere, ale mnohé z nich spôsobujú rozvraty v rodine a pomalú genocídu národa/štátu. Poškodenie psychiky človeka sa tiež ráta k prostriedkom riadenia na 5. priorite. Znalosti všetkých 6-tich priorít možno použiť na ochranu vlastného obyvateľstva, prevenciu, nielen na agresiu. – pozn. prekl.

významnejšiemu efektu a je to sprevádzané negatívami, ako že si potom nemožno sadnúť za volant, nie je dobré pri tom otehotnieť a pod.

Odpoveď na otázku prečo nepiť vôbec je rovnako pochopiteľná, pretože pri ľudskom type režimu psychiky je človek emočne sebestačný a zdvíhať si náladu pomocou konzumácie alkoholu alebo inej škodliviny vôbec nepotrebuje. A keďže takýto človek je vždy emocionálne sebestačný, tak sa cíti dobre, má dobrú náladu, a nemusí si ju vylepšovať umelo. Napriek tomu existuje veľa medikamentov, ktoré naozaj mrzačia genetiku, a ich vplyv sa prejavuje v budúcnosti. Napríklad synovia matiek fajčiarok pomerne často nemajú v spermii jeden typ bielkoviny, ktorý spermatozoid potrebuje na preniknutie do vajíčka. Takže tieto ženy fajčiarky sa nemusia dočkať toho, že sa im synovia postarajú o vnukov. Ak nie všetci, tak mnohí z nich. A je zbytočné si klásť otázku „*Prečo?!*“. Pretože ste boli hlupane, fajčili ste a zmrzčili genetiku svojich synov a vnukov.

A ďalej, čo stojí vyššie?

Oddávna platí príslovie: „*Kadial' neprejde armáda, tadiaľ prejde somár naložený zlatom*“. Prečo je osol naložený zlatom účinnejší než čokoľvek, čo môže ovplyvniť genetiku? Pretože realita je taká, že v akejkolvek spoločnosti presadzovanie hocičoho škodlivého si vyžaduje zafinancovať kampane. A preto osol naložený zlatom je pre tých, čo uplatňujú svoju moc, pochopiteľne ďaleko efektívnejším prostriedkom motivácie. Opäť si všimnite, ako to funguje. V súčasných podmienkach na to, aby ste mali možnosť čeliť protivníkovi, musíte udržiavať vojensko-priemyselný komplex. A mnohé zbrojné systémy, teda ich vývoj a výroba si vyžadujú ani nie tak roky, ako skôr desaťročia a viac.

Auditórium: Áno. Letecké motory ešte viac. Ich vývoj trvá 20 - 30 rokov.

MV: Áno. Ak si teda myslíte, že bojovať s protivníkom je nebezpečné pre neprijateľnú ujmu, tak dobre, nech sa opíja vodkou alebo „Royal“ koňakom, ale každopádne treba tiež niečo urobiť aj s jeho vojenským komplexom. A čo? Zafinancujeme teda reformy, v dôsledku ktorých vojensko-priemyselný komplex prestane byť nákladovo efektívnym, udržíte to tak 10 – 15 rokov a nakoniec sa ukáže, že bude mať zopár prototypov, ale masovú výrobu moderných zbraní bude musieť vybudovať prakticky od nuly. Takáto situácia je teda výsledkom toho, že naozaj, tam kde neprejde silná armáda, prejde somár naložený zlatom a výsledkom môže byť taký rozklad miestnej armády a ekonomiky, o akom každý dobyvateľ môže len snívať.

Čo je od tohto ešte účinnejšie?

Ukazuje sa, že ešte silnejšími sú **idey**. Pretože, ak je človek presvedčený o tom, že nejaká idea je správna, potom ak ide o ideu sociálneho významu, zvykne byť nepodplatiteľným. V tomto aspekte je súčasný platný 13. článok ústavy jedným z generátorov korupcie: „*Ani jedna ideológia nesmie byť štátnou.*“ Pokiaľ však neexistujú celoštátne idey, znamená to, že na najvyššej úrovni sa nachádzajú peniaze a problém spočíva iba v tom, ako sa dobre predať a vyhnúť pritom trestnej zodpovednosti.

Ako to bolo aj v tom vtipe, keď zatkli korupčníka práve vo chvíli, keď pálił peniaze získané z úplatku. A policajti mu hovoria:

„*Ty si ale blbec. Teraz si to budeš musieť odsedieť.*“

„*Keby si ich nespálil, tak sme sa mohli kamarátsky dohodnúť, alebo by sa našli poľahčujúce okolnosti.*“

Idey v skutočnosti tiež hrajú úlohu nástroja riadenia, realizácie moci ako aj zbrane. Keď sa napríklad pozriete na obsahovú náplň vzdelávania (*z oblasti financií a ekonomiky v USA*) orientovanú na výchovu amerického riadiaceho korpusu, tak tam sa bude jednať o jeden typ vzdelávania. A ak sa pozriete na exportné modifikácie vzdelania v tejto oblasti, tak tam pôjde obsahovo o celkom iné vzdelanie. Prečo? Pretože takto sa riešia rôzne úlohy.

Každý riadiaci pracovník porovnáva tok operatívnych informácií s tým, čo sa naučil na vysokej škole. A ak našich orlov učili, že úroková sadzba nemôže byť nižšia, ako je úroveň inflácie, tak na tom budú zadubene trvať aj napriek tomu, že na hodinách fyziky, keď preberali elektrotechniku, sa zoznámili s Kirchhoffovými zákonmi.

Na základe [Kirchhoffových zákonov](#) je možné zostaviť model toku nejakého „média“ sieťou. Všetky elektrické schémy sa vypočítavajú na základe Kirchhoffových zákonov. Vodovody sa tiež vypočítavajú podľa nich. Takže rovnakým spôsobom sa dá počítať aj tok peňažkov z účtov na účty, pomocou Kirchhoffových zákonov. V podstate znalosť Kirchhoffových zákonov umožňuje Nabiullinovej, Kudrinovi alebo Aleksašenkovi (*komukol'vek z nich*) sadnúť si vo voľnom čase, zostaviť si model peňažného obehu a pozrieť si, ako funguje pri existencii úroku z pôžičiek, a naopak, ako funguje pri neexistencii úroku z pôžičiek. Kirchhoffove zákony ukážu rovnako nesporne, ako vzorec $2 \times 2 = 4$, že primárnym generátorom inflácie sú úroky z pôžičiek.

To publikum, ktoré sedí v Dume, sa tiež v škole učilo fyziku. Tiež by mali poznať Kirchhoffové zákony. Ak majú 250 000 rubľov mesačne a občas voľnú chvíľu, tiež si môžu sadnúť a na základe Kirchhoffových zákonov si zostaviť model peňažného obehu, a potom sa môžu opýtať predstaviteľov Centrálnej banky a Akadémie vied (*kde sedia tí zlomysel'ni ekonómovia a akademici*) asi takto : „*Dámy a Páni, na čo sú nám v systéme úroky z pôžičiek, ak ide o primárny generátor inflácie a tiež generátor deficitu kúpyschopného dopytu vo vzťahu k objemu produkcie predloženej na predaj?*“ Je to brzda ekonomického rozvoja. Duma existuje od roku 1993, t.j. 21 rokov. Je to inteligentný test. Koľko ešte potrebujete času, aby ste pochopili túto jednoduchú skutočnosť? Alebo vyvráťte Kirchhoffové zákony a ich použiteľnosť na výpočet procesu cirkulácie peňažnej masy, slúžiacej k výmene tovaru v reálnom sektore.

Auditórium: Na vašu otázku dobre odpovedá Jevgenij Fjodorov, ktorý hovorí, že do Dumi berú hercov, že Duma je divadlo. Neberú tam ľudí, ktorí by mali niečo vedieť.

MV: Keď sa vzdávali sovietskej vlády a odsudzovali prácu Najvyššieho soviету, tak nám vysvetľovali, že potrebujeme profesionálny parlament. Preto ak sa niekto rozhodol stať hercom a ocitol sa v Dume, tak máme plné právo od neho požadovať preukázanie jeho profesionálnych kvalít.

Auditórium: Kto nás bude počúvať?

MV: To už je iná otázka. Ale poďme ďalej: čo je ešte účinnejšie od idey?

Účinnejšou od idey... nie, nie je to konceptuálna moc, hoci tá je naozaj účinnejšia ako ideologická moc. Nad ideami ako takými, stojí predstava o matici možného a nemožného. A matrica? *Matrica* — to je informácia a algoritmika. Fakticky ide o algoritmiku vývoja, pretože všetky idey sa nachádzajú v medziach matrice, a sú spojené s niektorými cestami v tejto matici, no nie s celou maticou. To, čo vychádza za hranice ideí, sú tie cesty vývoja, ktoré nemôžu byť realizované na základe týchto ideí. Preto je to otázka na maticu ako takú.

Historický vývoj v minulosti je vyjadrený chronologicky, teda *chronologickým usporiadaním rôznych udalostí*. Má to veľký význam, pretože ak si budeme myslieť, že 2. sv. vojna v 20. storočí sa začala 1. septembra 1939 útokom Nemecka na Poľsko, tak získame jeden obrázok priebehu samotnej 2. svetovej vojny. A ak budeme zastávať pozíciu, že 2. sv. vojna začala na prelome septembra a októbra 1938 a jej začiatkom bola Mníchovská zrada, tak sa celý tento obrázok vojny úplne zmení. Práve preto je otázka chronológie a toho, čo sa reálne stalo, veľmi dôležitou vecou. Prečo? Pretože Kľučevský mal pravdu: „*Minulosť je potrebné poznať nie preto, lebo tádialto prešla, ale preto, že keď odchádzala, nestihla odstrániť stopy.*“

Aj mnohé z toho, čo sa deje v súčasnosti je následkom tých udalostí, ktoré sa odohrali pred 1000, 2500, 3000 rokmi, pričom nie iba na území súčasného Ruska. V Rusku sa ozývajú ozveny tých udalostí, ktoré sa stali napríklad v Egypte pred 2500, 3000 rokmi.

A čo stojí nad chronológiou a matrično-algoritmickou informáciou?

Vyššie stojí *metodológia poznania*. Pretože práve metodológia poznania a tvorivosti je tým nástrojom, ktorý umožňuje odhaliť možnosti matrice — druhej priority. Formovať ideológie, ako štandardné programy na dosiahnutie tých či oných cieľov. Formovať ekonomické modely a systémy, algoritmu ich fungovania. A v konečnom dôsledku formovať všetko to, čo sa nazýva hrubou vojenskou silou. Pretože ten, kto predbehne svojho oponenta na prvej metodologickej prioritě, kde sa jedná o metodológiu poznania; ten, kto ovláda najdokonalejšie metodologické vedomosti, môže ľahko integrovať do svojej kultúry úspechy oponentov. Okrem toho môže vytvárať také idey, techniku a technológiu, ktoré budú pre oponenta neprijateľné a spôsobí, že uplatňovanie jeho politiky bude buď nemožné, alebo povedie k jej krachu, a tým zákonite k výhre v zrážke s oponentom.

Prostriedky riadenia možno zhrnúť do **6 priorít**:

6. Silová (armáda, polícia) — najrýchlejšia ale najmenej efektívna priorita

5. Zdravie, genetika (Alkohol, tabak, drogy – všetko čo ničí zdravie a genetiku)

4. Financie a ekonomické teórie

5. Ideológie (rôzne „-izmy“ a „-kracie“, vrátane technokracie)

6. Matrice a algoritmy (chronológia, globálny dejinný proces)

1. Metodológia poznania a tvorivosti. — najpomalšia ale najmocnejšia priorita

Pokiaľ o tomto všetkom nemáte predstavu, tak sa vám debata o tom, že globálny historický proces je minimálne 3500 rokov riadený, a to zvnútra spoločnosti, môže javiť ako absolútna hlúposť.

Auditórium: Konšpiračné teórie...

MV: Áno, teória sprisahania, konšpiračné teórie a tak podobne. Pokusy nájsť týchto sprisahancov vedú k tomu, že nájdete nanajvýš tak zopár bláznov alebo koho ešte. Reálne sprisahanie, ktoré by sa podarilo nájsť, by bola iba ak tak karikatúra. Čo teda reálne prebieha? Reálne tu máme Bibliu, takzvanú „knihu kníh“. Kultové dielo, na základe ktorého sa vyskladala európska a americká civilizácia, a čiastočne aj súčasná ruská kultúra. Dlhú dobu mala Biblia takú tichú pečať — „určená len pre profesionálov“. To znamená, že duchovenstvo ju čítať smelo, avšak laická verejnosť (*i v prípade že čítať vedela*) v tom nebola podporovaná, stimulovaná.

Ak by sme hovorili o obsahu biblie, tak vo svojej historicky reálnej podobe obsahuje **dve biblické témy**:

1. prvou témou je *vzťah človeka a ľudstva k Bohu*,
2. druhou témou je *život globálnej civilizácie a organizácia vnútorného sociálneho riadenia*.

Bohoslovecké aspekty zatiaľ necháme stranou a zameriame sa na vnútorné sociálne problémy, čo a ako tam stojí. Ak rozanalyzujeme biblickú sociológiu, teda to, čo je z hľadiska biblie normálne, potom normálom je toto: *židia — sú národ vybraný Bohom*. Na aký účel bol vybraný, o tom sa v biblii až tak priamo nepíše. *Všetci ostatní — sú nejakými druhými národmi*.

Ďalej: Biblia sa delí na dve časti, na **Starý a Nový zákon**. Starý zákon je v určitom svojom vydaní stále základom judaizmu a Nový zákon je buď samostatne, alebo spoločne so Starým zákonom, fundamentom kresťanských cirkví v rôznych verziách kresťanstva.

Ďalej: výber citátov z Biblie je v Základoch sociológie a v iných materiáloch koncepcie. Ďalej sa ukazuje, že *vnútrosociálna globálna misia prívržencov judaizmu je vykúpenie sveta vďaka monopolu na úžeru*. A to so všetkými jeho obyvateľmi aj ich majetkom. A táto idea — je hlavnou vnútrosociálnou globálnou politickou ideou, na ktorej je vybudovaná biblická civilizácia a celá biblická kultúra.

Ak budeme analyzovať ďalej, tak zistíme, že prakticky *na každú tézu judaizmu nadväzuje kresťanská téza*. Pričom vzájomný **vzťah** týchto dvoch téz je vzájomným vzťahom **pána a otrocka**, ktorý sa musí pokorne podčiniť svojmu pánovi.

Príklad: „*Majetok nežida je voľná púšť; kto ju prvý ovládne, tomu patrí*.“ — To je výňatok z Talmudu. A kresťanstvo na to nadväzuje: „*Ak ti niekto berie plášť, daj mu aj svoju košeľu*“. Takýmto spôsobom sú dané tézy spárované, a možno ich vymenovať veľa. Vždy pôjde o strohú, dokumentačne podloženú citáciu, napriek tomu, pre väčšinu obyvateľstva, ktoré nepovažuje za potrebné sa s obsahom tejto knihy zoznámiť a porozumieť mu vo vzťahu k vlastnému životu, nie je nič z tohto aktuálne. Realita je však taká, že je to **program riadenia globalizácie**, v ktorom majú prostriedky riadenia na úrovni šiestej priority (teda zbrani) iba pomocný charakter. A základným nástrojom je kreditno-finančný systém a finančné nástroje, kde medzi hlavné patrí inštitút úrokového úverovania:

— ktorý na jednej strane vytvára monopolne vysokú kúpnu silu nositeľov tohto inštitútu

— a na druhej strane vedie k vzniku vedome nesplateľných dlhov, ktoré sú určitým spôsobom prerozdelené medzi tých, ktorí nie sú vlastníkami tohto inštitútu.

Pričom, a to zdôrazňujem! Reč ide o inštitúte úverovania ako celku, nie o tej či onej banke. Znamená to, že ak vznikajú vedome nesplateľné dlhy, ktoré sú určitým spôsobom rozdelené medzi všetkých účastníkov finančného obehu, tak v ďalšej finančnej kríze môžu skrachovať nejaké ďalšie smoliarske banky a zarobiť na tom nejakí podnikatelia, ktorí nepatria medzi vlastníkov inštitútu úrokového úverovania. Ak však budeme hovoriť o súhrnnom úžerníkovi, tak ten vždy bude vo vzťahu k súhrnnému dlžníkovi v pluse.

A to ďalej otvára také možnosti, ako objednanie si akejkoľvek politiky. Pokiaľ nie je predajný samotný politik, tak sú predajní jeho vrahovia, alebo vzbúrenci, alebo revolucionári. Preto **inštitút úrokového úverovania umožňuje v podstate jeho majiteľom financovať akúkoľvek politiku v ktorejkoľvek krajine sveta, kde tento inštitút úverovania existuje, a kam majú prístup**. V jednom zo zdrojov bola taká správa, že v čase prípravy revolúcie iba BUND (*Všeobecný robotnícky židovský zväz v Litve, Poľsku a Rusku*) získal finančnú pomoc vo výške porovnateľnej s cenou kráľovského Auróra, ktorý štátnu pokladnicu vyšiel na 6,3 milióna rubľov v zlate. Ak prebieha financovanie v takých objemoch, tak je jasné, že **revolúcia nie je živelná**. A prečo? Z jednoduchého dôvodu, pretože Mikuláš II. sa hral na

samovládcu. Pokúšal sa riadiť podľa *plnej funkcie riadenia* a nepovažoval za potrebné podriaďovať ekonomický potenciál Ruského impéria vlastníkom finančnej globálnej internacionály. Lebo keď sa povie kapitalizmus, tak kapitalizmus môže byť v akejkol'vek krajine podriadený buď vnútornej finančnej oligarchii (*pretože kapitalizmus znamená predovšetkým peniaze*), alebo nadnárodnej finančnej oligarchii.

A Európa, to je kapitalizmus podriadený nadnárodnej finančnej oligarchii. V čase Alexandra III. bola ruská politika zameraná na to, aby zaviedla naraz v hotovej podobe štátnej monopolistický kapitalizmus, podriadený ruskej cárskej finančnej oligarchii. To bol jediný taký vážny finančný dôvod, ktorý mal za následok revolúciu v r.1917. Išlo o konflikt nadnárodného kapitálu a kapitálu, ktorý sa orientoval na suverenity a realizáciu *plnej funkcie riadenia* v Rusku.

Prečo to bolo možné? Keď sa pozrieme na prostriedky riadenia rôznych priorít, tak vec sa mala tak, že ideológia Ruského impéria bola ideológiou, ktorú formovala ruská pravoslávna cirkev. Tej sa zbavili tak, že uplatnili prostriedky riadenia na vyšších prioritách. Reálny marxizmus bol prvou verejnou filozofiou metodologického charakteru, v ktorej priorita metodológie poznania bola postavená vyššie, než priorita súhrnu rôznych filozofických úvah o zmysle života. No marxizmus sa v tomto ohľade stal dvojakým.

— Pretože na jednej strane bola metodológia obrezaná podľa Hegelovej logiky a dialektikou sa iba nazývala,

— a na druhej strane, boli takí čo brali marxizmus ako dogmu a stáli sa z nich fanatici marxistickej ideológie, zatiaľ čo iní brali marxizmus z hľadiska jeho metodologickej zložky a boli tak schopní konať samostatnejšie, iniciatívnejšie a slobodnejšie, než oponenti marxizmu.

Existovala alternatíva? Áno, existovala. Pretože v roku 1939 **Chomjakov** poukazoval na neuplatniteľnosť Hegelovskej filozofie. V päťdesiatych rokoch Ignatij Brjančaninov vyzýval k zvolaniu koncilu, pretože kresťanstvo a pravoslávna cirkev sa odchyľili od pravého Kristovho kresťanstva a považoval za potrebné vrátiť sa k pravému kresťanstvu. Ibaže v oboch prípadoch sa tieto idey nedočkali rozvoja a realizácie. Vo výsledku sme dostali to, čo sme dostali.

Dejiny ukazujú, že idea vykúpenia sveta na báze úžerníctva je príliš veľkou ideou pre kočovníkov, ktorí sa venovali chovu dobytku a nepoznali nič iné ako Sinajský polostrov. Stáli za tým znalosti, ktoré vedú do ďalekej minulosti, súdiac podľa všetkého až k zániku predchádzajúcej globálnej civilizácie. Tieto znalosti zdedili žrečeské špičky Egypta, ktoré sa v určitej etape rozhodli, že musia obnoviť svoju vládu v globálnom merítku. A aby sa im to podarilo, nie je treba bojovať, ale realizovať kultúrnu spoluprácu s obyvateľmi rôznych regiónov planéty tak, aby po ukončení projektu globalizácie (*na báze vykúpenia sveta pomocou monopolu na úžeru*) boli všetci pod ideovou nadvládou tohto projektu.

Celkovo sa tento projekt rozvíjal počas veľmi dlhej doby, a globalizácia vo svojej západnej podobe je doteraz pod plášťom liberálnych ideí, — ide o realizáciu toho istého projektu.